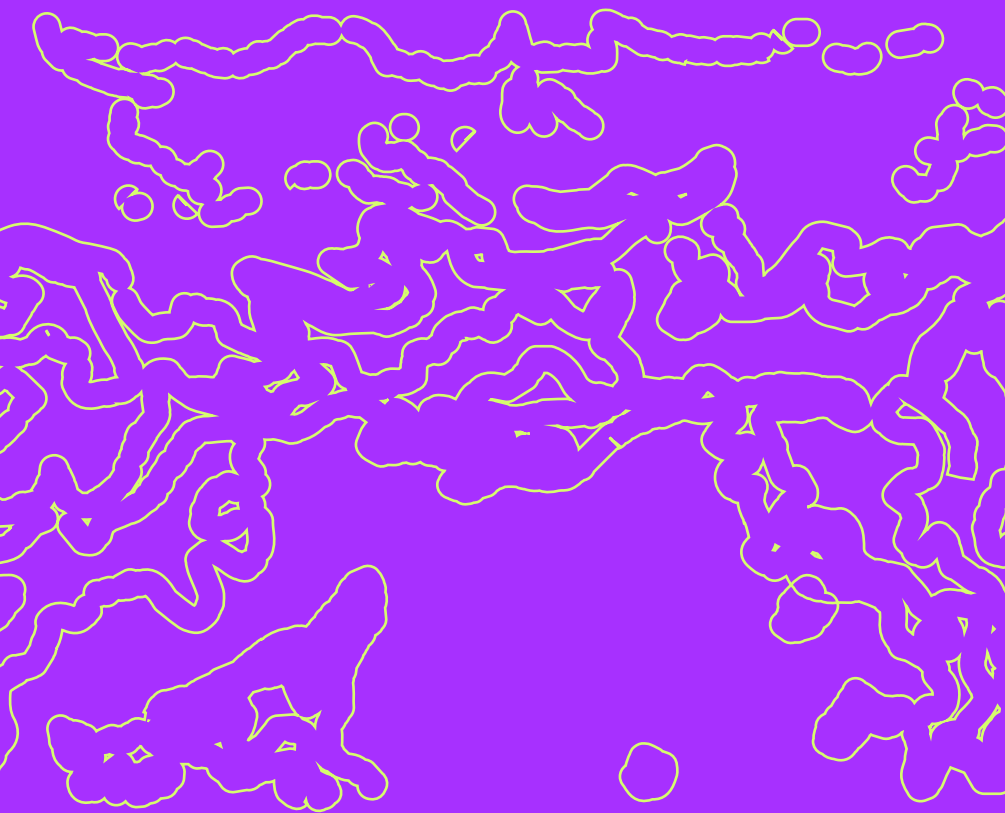
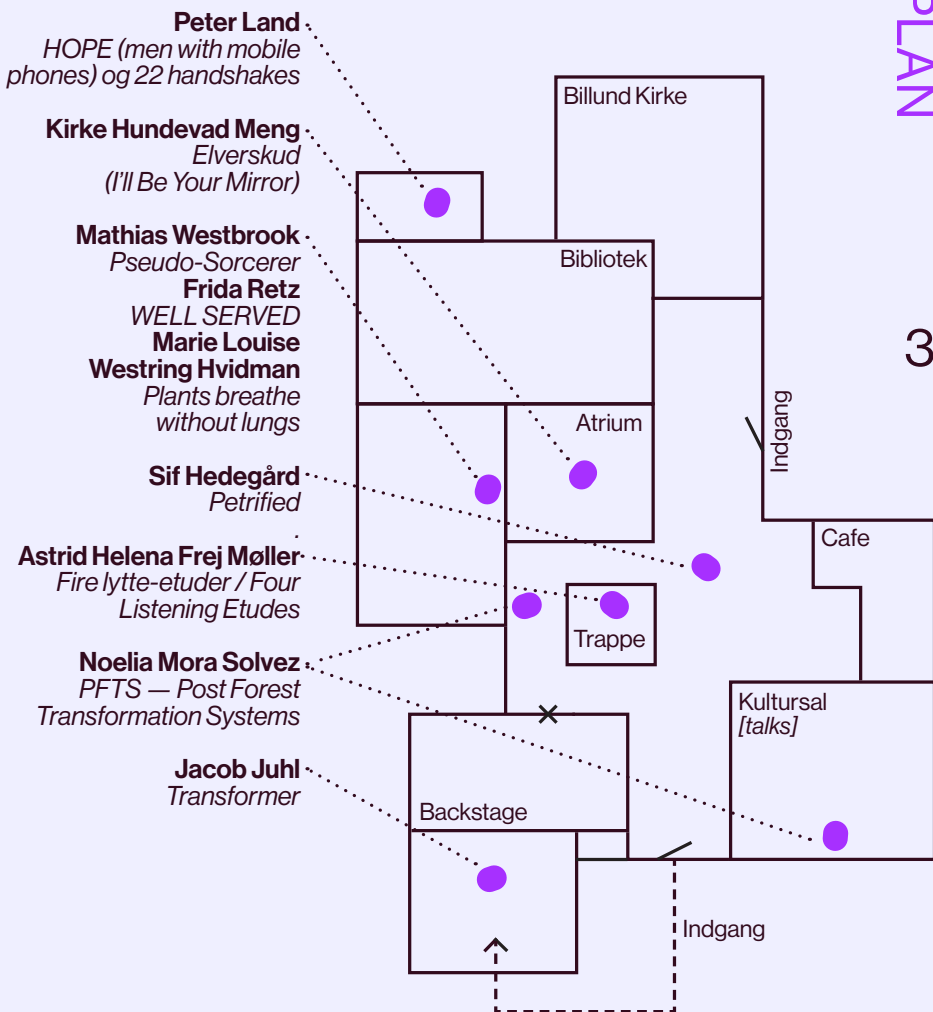

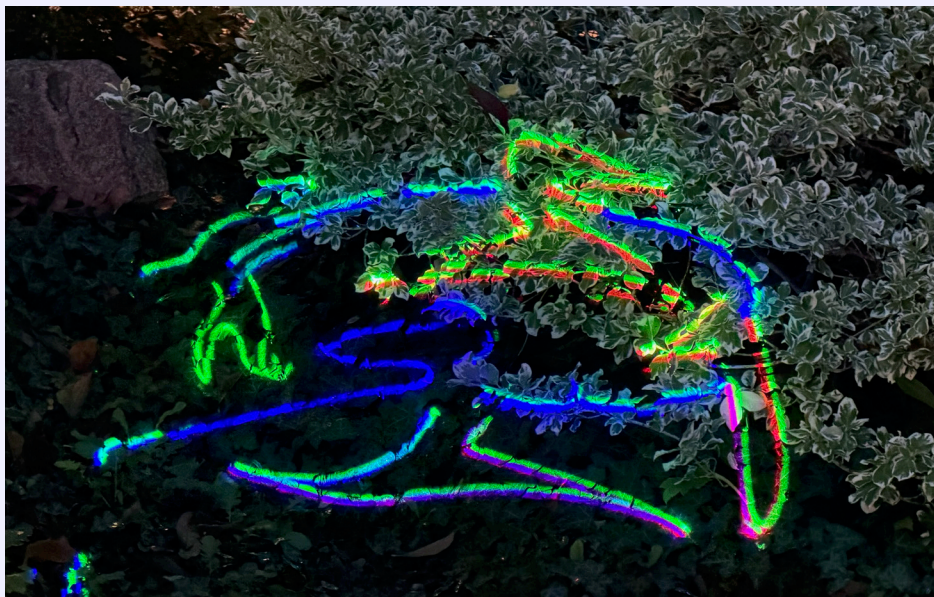

Transformation - Festival for kunst og rum

Transformation festival arbejder med kunst som et redskab til at aktivere og gentænke fælles mødesteder. Gennem installationer, lys- og lydværker, performances og videokunst får publikum mulighed for at opleve kendte omgivelser på nye måder og møde professionel samtidskunst i tilgængelige rammer. Festivalen skaber dermed nye perspektiver på stedets rum og funktion og inviterer til refleksion, dialog og fællesskab omkring kunsten. Med udgangspunkt i Billund Centret – Vores Kulturhus inviteres professionelle danske og internationale kunstnere til at skabe stedsspecifikke kunstværker og kunstneriske transformationer af eksisterende inde- og uderum.

Procesbillede

Elverskud (I'll Be Your Mirror), 2026

Kirke Hundevad Mengs værk *Elverskud (I'll Be Your Mirror)* tager udgangspunkt i en transskription af Christen Hansen Møller's version af folkevisen *Elverskud*, som han sang den for Evald Tang Kristensen, da han besøgte ham på hans gård nord for Billund i 1922. På det tidspunkt havde visen rejst rundt fra mund til øre gennem mange lande siden middelalderen, og der findes derfor mange variationer over Hr. Oluf's fatale møde med elvene i lunden. Fælles for dem er det menneskelige forsøg på at forholde sig til intetheden eller det tilintetgørende, men for Meng er det også fortællingen om tiltrækningens kraft. Her indtræder en korrespondance mellem fristelserne, som Hr. Oluf møder i folkevisen, og fristelserne, vi møder i en medieret verden.

Meng arbejder med laseren som sit primære medie, og dens kraftige lys minder hende om levende neonrør: både ekstremt analoge og nærmest håndgribelige og på samme tid immaterielle og flygtige som elvene i lunden. Et medie for Meng er et værktøj til at forskyde tid og sted, men også én selv, og da hun så atriumgården i Billund Centret kunne hun se, hvordan man kunne kropsliggøre forskydningerne. Elverskud (I'll Be Your Mirror) består af stedsspecifikke laseranimationer i atriumgården, som bl.a. er inspireret af Jannik Hasstrup's animation af samme vise fra 1966.

Værket undersøger, hvordan billeder forfører os gennem løftet om en mening, der synes at være inden for rækkevidde, men forskydes i det øjeblik, vi forsøger at fastholde den. Forførelsen består ikke nødvendigvis i at føre os frem mod en sandhed, men i at holde os i bevægelse omkring muligheden for den sandhed. I atriummet opstår denne bevægelse mellem laserprojektionerne, deres refleksioner i vinduesglasset og de fragmenter af billeder, der forskydes ud på centrets loft og gulve. Animationerne antyder en sammenhæng, men denne sammenhæng er afhængig af beskuerens position. Det, der fra én vinkel fremstår som et meningsfuldt billede, opløses fra en anden i lys, brudstykker og spejlinger. Beskueren bevæger sig gennem rummet i forsøget på at sam-

le det sete, men hver ny position ændrer det, der allerede syntes at være forstået. Værket fungerer således som et løfte, der ikke indfries én gang for alle.

Folkevisen fungerer ikke som en fortælling, der skal illustreres, men som et poetisk udgangspunkt for en undersøgelse af, hvordan fascinationen kan føre os ind i et forhold til det fremmede, hvor grænsen mellem tiltrækning og tab af kontrol bliver ustabil. I atriummet udspiller denne problematik sig gennem lysets bevægelser på glas, mursten, efeu og beton. Billederne absorberer arkitekturen i deres spejlinger, samtidig med at de selv opløses og forskydes. Det, der tiltrækker blikket, bliver aldrig fuldstændig adskilt fra det, der undrager sig det.

INTERVIEW AF VIKTOR

MED KIRKE HOLTEGAARD

Kan du starte med at fortælle lidt om den måde, du arbejder på, og hvad der fylder særligt i din kunst?

Mit primære medie er laseranimationer og laserinstallationer. Det er rumlig kunst, så den måde, jeg arbejder på, er faktisk meget stedsspecifik. Det er i hvert fald det, jeg synes er sjovest. Altså at indgå i de omgivelser, som kunstværket kommer til at være en del af.

Kan man sige at rummet faktisk er definerende for dit virke?

Ja, og det, jeg synes er sindssygt spændende ved laseren som medie, er, at den kan en hel masse.

“Laseren kan nemlig være ekstremt analog og næsten håndgribelig, samtidig med at den er immateriel, og utrolig flygtig. Den efterlader ikke et produkt.”

Der er ikke et objekt eller noget, du kan sælge som sådan. Der er en situation og et nærvær, og når laseren bliver slukket, er det, som om den aldrig har eksisteret. Der er en tidslighed i det, som bliver meget tydelig med det her kraftige lys. Jeg synes altid, det ligner levende neonrør på en eller anden måde, fordi lyset er så kraftigt, samtidig med at det bugter sig.

Hvilken betydning tid har for den måde, du arbejder på?

Laseren udfolder sig i tiden, men der er også rigtig mange omstændigheder, som har betydning for, hvornår man kan opleve værket. På en dag som i dag, hvor der er høj, klar sol, er laserne usynlige. Så på en eller anden måde er den natteaktiv. Lidt på samme måde som jeg også selv godt kan lide at være natteaktiv. Den indgår ligesom i en sfære, et univers eller en verden, hvor grænserne er lidt mere ophævede, og hvor det hele bliver mere flydende. Jeg føler, at fantasien er mere på spil om natten. En busk kan i langt højere grad ligne et dyr, end den gør om dagen, fordi man er opmærksom på en anden måde.

Hvilket sprog håber du selv at være med til at skabe gennem din kunst?

Jeg håber, at det sprog, jeg er med til at skabe, er et udforskende sprog. I min familie taler vi både dansk, engelsk og græsk. Jeg er født og opvokset her i Danmark, og min mand er af græsk afstamning, så han taler græsk til vores barn. Vi taler engelsk indbyrdes, fordi mit græsk ikke er særlig godt. Men jeg tror, at det at indgå i sådan en familiekonstellation gør, at sproget hele tiden bliver noget, der er til forhandling. Det bliver en måde at udforske vores omgivelser på. Hvordan vi italesætter vores dagligdag og vores liv, og hvor mange engelske udtryk vi egentlig bruger. Hvad er det, der gør den her frase så tiltalende? Hvorfor siger vi ikke bare det danske ord? Hvad er det for nogle semantiske mekanikker, der er på spil?

**Synes du, at der er en
forbindelse mellem rummet,
sproget og kunsten?**

Jamen, det er jo netop det, der sker mellem de forskellige poler. For eksempel når man har hørt eller læst en uhyggelig historie og pludselig er bange på vej hjem.

*“Eller når man ikke
har lyst til at høre
sådan en historie,
lige inden man skal
sove. Der er jo sket en
transformation. Det
rum, man befinder sig
i, er pludselig blevet
forandret, selvom
omgivelserne egent-
lig er de samme.”*

Jeg føler, at fantasien er mere på spil om nat-
ten. En busk kan i langt højere grad ligne et
dyr, end den gør om dagen, fordi man er op-
mærksom på en anden måde. På den måde
synes jeg, at der er mange af de her grund-
læggende virkninger på spil i kunsten.

**Mener du, at sproget kan være
med til at skabe kunst og egen-
lig forandring?**

Ja, helt sikkert. Sproget er jo lev-
ende og i konstant forandring.
Jeg synes, der sker nogle rig-
tig, rigtig spændende ting, når
forskellige kulturer og national-
iteter mødes, og deres sprog
begynder at blande sig med hi-
nanden. Det er virkelig fasciner-
ende. Jeg har faktisk altid drømt
om at vokse op som tosproget.
Det ville jeg virkelig gerne have
prøvet. Nu får mit barn så lov
til det, og det synes jeg er ret
sjovt. Men det er netop i de her
krydsfelter, at der kan ske rigtig
meget. Der er så mange gaver
og så meget energi, som de får
lov til at møde.

Procesbillede

Fire lytte-etuder / Four Listening Etudes, 2026

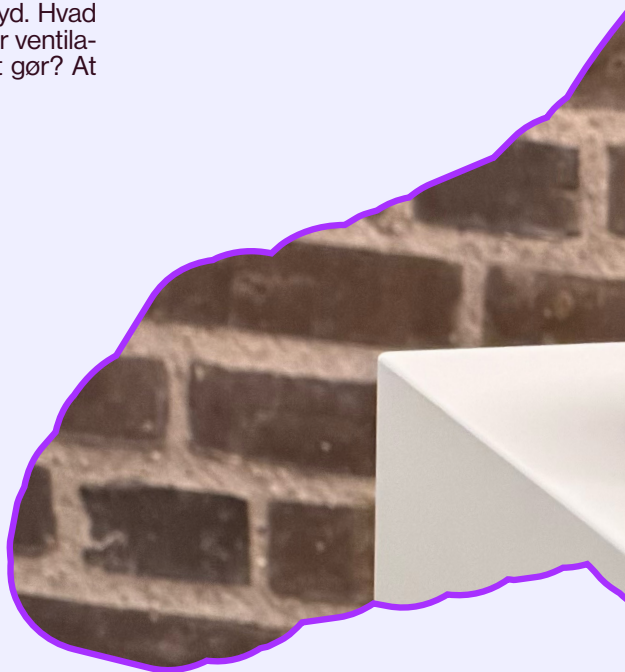
Fire lytte-etuder består af fire korte kompositioner, der afspilles gennem en højttaler-installation i Billund Centret. Kompositionerne er baseret på feltoptagelser fra lokalområdet. Værkerne udforsker, hvad der sker, når man lytter længe nok på de ting, vi underbevidst filtrerer væk som støj og stiller hovedspørgsmålet: Hvilken lytning opstår i det, man ikke bare hører, men faktisk lytter? De fire kompositioner tager udgangspunkt i kunstnerens helt konkrete lytning til Billund under daglige gåture. Hver dag er en ny lyd blevet fundet, optaget, bearbejdet og transformeret til en mikrokomposition. De fundne lyde stammer alle fra maskiner, som var særligt iørefaldende under gåturene - navnlig fly,

biler, en kran og et ventilationssystem. De falder alle sammen i den samme kategori: Teknologi, der er blevet opfundet, bygget og i dag betjenes af mennesker (lige på nær ventilationssystemet, der kører på automatik). I bearbejdelsen af optagelserne fremhæves forskellige dele af lydene, som fordeles over de forskellige højttalere. De bearbejdede dele af lyden væver sig ind i og ud af de uberørte. Samtidig bliver andre dele af lyden efterlignet af Møllers egen stemme. Stemmen bruges til at fremhæve særlige tonale og harmoniske kvaliteter ved lydene samtidig med, at den peger på mennesket bag maskinerne.

Hvis man retter sit øre mod noget længe nok, så kan man gennem sin evne til at fantasere finde fortællinger. For eksempel kan noget så maskinelt som lyden af et fly, der letter, fortælle en mere menneskelig historie om en person, der kommer langvejs fra for at besøge sin familie, og lyden fra en kran kan fortælle historien om et nyttilflyttet par, der får hejst et tungt møbel ind ad vinduet på 5. sal. Samtidig kan bevidstgørelsen af én lyd afsløre fraværet af en anden lyd. Hvad kan man ikke længere høre, når ventilationssystemet larmer, som det gør? At

blive vækket af fuglesang er ikke muligt, hvis fuglene skræmmes væk af den konstante larm uden for vinduet. Værket er således både en udforskning af fantasiens evne til at skabe fortællinger og musik samt en insisteren på den bevidste lytning. Med Fire lytte-etuder opfordrer Møller de besøgende til at tage den bevidstgjorte lytning med sig videre og lytte reflekterende på de lyde, som hver dag er definerende for vores velvære. Vi skylder os selv at tage stilling til vores omgivelser, og det kan vi bedst, hvis vi insisterer på at lytte.

Astrid Helena Frej Møller er komponist, producer, sanger og lyd-kunstner. Hun er uddannet elektronisk komponist fra Det Jyske Musikkonservatorium og studerer i dag komposition på Det Kongelige Danske Musikkonservatorium i København, hvor hun også er baseret i dag.

13

INTERVIEW MED ASTRID AF VIKTOR HOLTEGAARD

***I er blevet stillet nogle særlige præmiss-
er her i Billund. Hvordan kommer et
emne som transformation til udtryk i
din kunst og musik?***

Vi har jo nærmest fået tre dogmer på samme tid. Det ene er transformation som overordnet tema, det andet er Billundvinklen, og det tredje er, at værkerne også skal forholde sig til rum. Jeg har taget udgangspunkt i forskellige lyde, som sprang mig i ørerne, og har så transformeret dem på forskellig vis for at kunne pege på nye bestemte måder at lytte på. Det handler faktisk om en transformation af selve lytningen, som jeg håber, man kan tage med sig videre. Altså, bevidst at bruge sit øre og sin lytning til at gå på opdagelse.

***“Jeg vil gerne vise,
hvordan skærpet
opmærksomhed
kan transformere
ting, der allerede
findes.”***

Det kan være noget, der støjer. Et ventilationssystem, et fly, biler, der passerer, kraner eller andre maskiner. Det er lyde, som vi normalt bare opfatter som støj, men som vi med vores fantasi og opmærksomhed kan transformere til noget andet. Du kan for eksempel transformere støjen til noget musikalsk ved at lytte efter de elementer, der føles musikalske i lyden. Du kan også transformere den til en fortælling og begynde at tænke: Okay, hvem flyver hvorhen? Er der nogen, der er på vej hjem fra deres familie? Eller på vej til deres familie? Er der nogen, der er på vej til Billund for at arbejde? Billund er en ret international by, så på en eller anden måde findes der

mange menneskelige fortællinger i de lyde. Det er ikke nødvendigvis fortællinger, jeg kan konkludere noget om ud fra optagelserne, men gennem dem og den opmærksomme lytning kan man finde alle mulige sjove detaljer, musikalske elementer, fortællinger og forskellige betydninger.

***Hvordan føles det egentlig at
skulle tage din kunst og dit virke
med til Billund?***

Altså, det er spændende, udfordrende og mest af alt en virkelig sjov situation. Det at møde seks nye kollegaer, og så flytte ind sammen allerede den første dag, er en virkelig særlig situation. Alle rammerne er meget anderledes, end jeg er vant til. Man er meget til stede i det hele. Eller vi er alle sammen meget til stede i hele situationen, og vi befinder os i den her zone af koncentration og udveksling omkring Billund og de situationer, der opstår ved at være til stede i byen. Vi er meget i dialog med hinanden om vores værker, og det er virkelig sjovt! Jeg har haft det meget sjovt med det hele. Det er selvfølgelig også en udfordring at skulle lære en ny by at kende på så kort tid. Både at skulle lære stedet at kende og samtidig skabe et værk på tre uger. Det er i virkeligheden ikke særlig lang tid. Så ja, det er udfordrende, spændende og meget koncentrationskrævende, synes jeg.

***Har du nogle bestemte nøgleord,
som du synes er med til at definere
din kunst?***

“Jeg skal selv opleve resonans. Noget skal tale tilbage til mig, når jeg taler til det, på en eller anden måde.”

At arbejde med resonans. Og det er i alle ordets betydninger. Det handler både om, hvad der vibrerer i et rum eller i en ting, men også om, hvordan forskellige parter bliver forandret eller transformeret i mødet med hinanden. Jeg arbejder meget på den her måde i praksis, når jeg laver musik, og det er vigtigt for mig, at jeg også selv bliver berørt af det.

Procesbillede

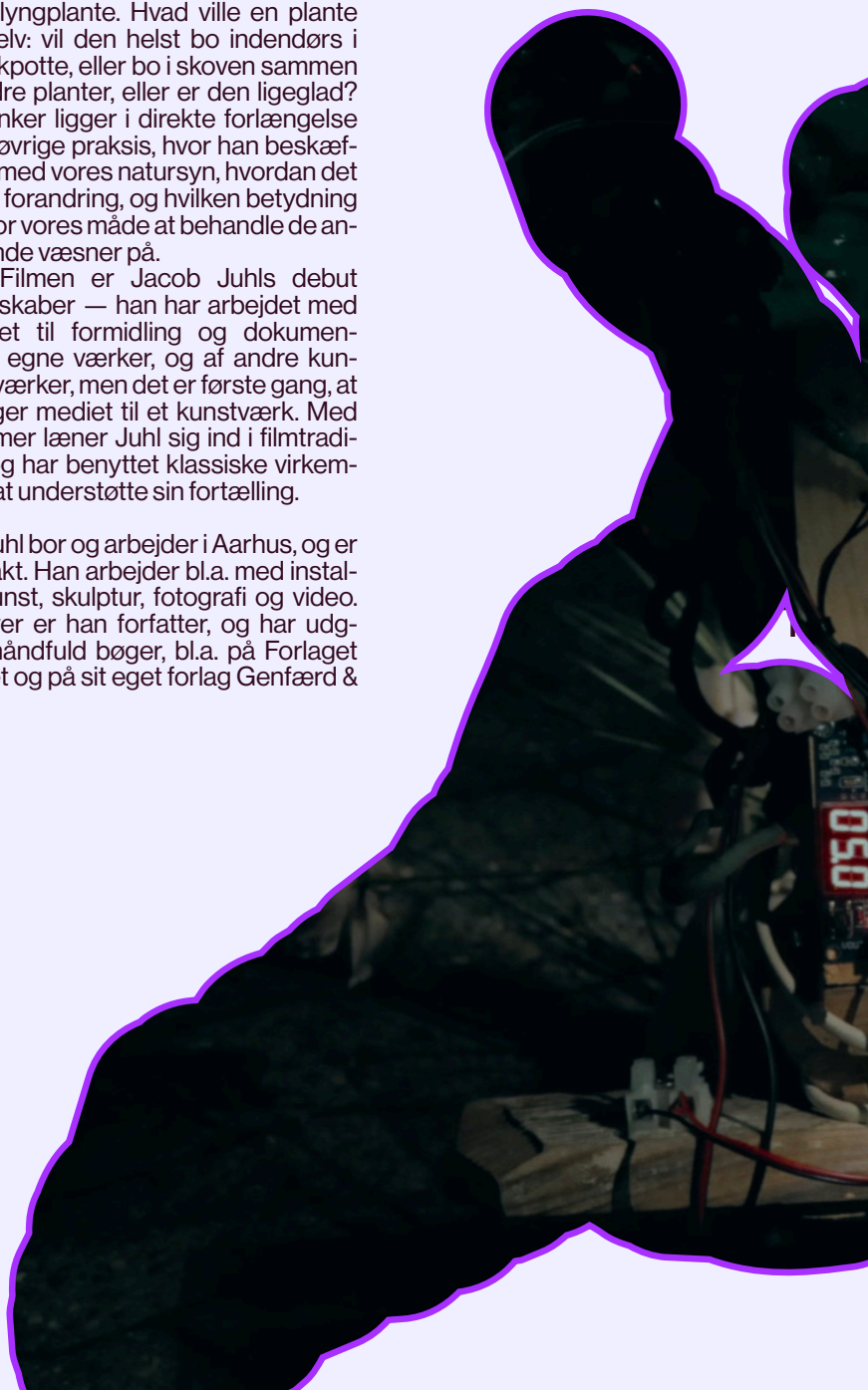
Transformer, 2026

Kortfilmen *transformer* er en fiktiv fortælling om en plante, en robot og en pige. Robotten ankommer på mystisk vis til lufthavnen. Igennem et, for beskueren, abstrakt kommunikationssystem får robotten kontakt med en pige, som tager ud for at finde robotten. Med filmen *transformer* leger Jacob Juhl med tanker om planternes livsverden. Nyere forskning viser, at planter er sansende væsner, der registrerer deres omgivelser, reagerer på ændringer i deres miljø, og i nogle tilfælde lader til at kunne huske. De har ikke et nervesystem som dyrene, men de har et lignende system, der har sammenlignelige funktioner. De kommunikerer også med hinanden gennem luften, via rødderne og via svampenes mycelium under jorden. Det fordrer en ræk-

ke besværlige spørgsmål, fx om planter "oplever" verden, og i så fald om det føles på en bestemt måde at være et bøgetræ eller en lyngholme. Hvad ville en plante vælge selv: vil den helst bo indendørs i en plastikpotte, eller bo i skoven sammen med andre planter, eller er den ligeglad? Disse tanker ligger i direkte forlængelse af Juhls øvrige praksis, hvor han beskæftiger sig med vores natursyn, hvordan det er under forandring, og hvilken betydning det har for vores måde at behandle de andre levende væsner på.

Filmen er Jacob Juhls debut som filmskaber — han har arbejdet med filmmediet til formidling og dokumentation af egne værker, og af andre kunstners værker, men det er første gang, at han bruger mediet til et kunstværk. Med transformer læner Juhl sig ind i filmtraditionen, og har benyttet klassiske virkemidler for at understøtte sin fortælling.

Jacob Juhl bor og arbejder i Aarhus, og er autodidakt. Han arbejder bl.a. med installationskunst, skulptur, fotografi og video. Derudover er han forfatter, og har udgivet en håndfuld bøger, bl.a. på Forlaget Silkefyret og på sit eget forlag Genfærd & Biokemi.

INTERVIEW MED JACOB AF VIKTOR HOLTEGAARD

Jakob, hvilken slags kunst skaber du gennem dit kreative virke?

Det, der egentlig er vigtigst for mig, er idéerne. Når jeg har en grundidé til et eller andet, kommer udtrykket bagefter. Så jeg arbejder ikke med et fast udtryk eller en bestemt måde at udfolde min kunst på. Her til Transformation Festival besluttede jeg mig for, at jeg skulle prøve noget andet. Så jeg laver en kortfilm, og det har jeg faktisk ikke prøvet før. Jeg har lavet masser af videoformidling, både for andre kunstnere og for mig selv, så jeg kender apparatet. Jeg har også arbejdet meget med musik, da jeg var yngre, så jeg kender også til lydredigering og den slags. Men jeg har aldrig prøvet at lave sådan et narrativ før. Altså en fortælling, der starter et sted, folder sig ud og slutter igen. Det er nyt for mig. Så jeg er ligesom inde i en fase, hvor jeg udforsker det her med at skabe narrativer i forskellige medier.

Når du bevæger dig mellem så mange medier og genrer, hvordan oplever du så overgangen mellem dem?

Er der en transformation i den proces?

Den er ofte frustrerende. Det er jo nok, fordi jeg er lidt utålmodigt anlagt.

“Når jeg har arbejdet med et bestemt medie i et stykke tid, tænker jeg: Nu har jeg lavet det, så skal jeg prøve noget andet. Jeg dvæler ikke for længe ved det.”

Jeg tænker ligesom, at det behøver jeg ikke lave igen. Når jeg så går i gang med et eller andet, er jeg som regel alt for ambitiøs. Jeg slår et kæmpestort brød op og kaster mig bare ud i det, virkelig naivt. Efter et stykke tid finder jeg så ud af: Åh nej, der er mange tekniske ting, jeg ikke har tænkt over her! Der er mange ting, der måske ikke engang kan lade sig gøre i forhold til min oprindelige idé.

Eller også er der ting, der er virkelig bøvlede, hvor jeg skal ud for at købe noget hjælp eller bruge en måned på YouTube for at finde ud af, hvordan jeg gør. Sådan er det tit, men det er ligesom den måde, jeg arbejder på. Og så lærer jeg en masse nyt. Når jeg virkelig er blevet god til den ting, går jeg videre til noget andet. Det er ret dumt.

Føler du at du er blevet ekspert på et bestemt område? Eller handler dit arbejde hele tiden om at starte nye processer?

Kilden til alt, hvad jeg laver, uanset om jeg skriver eller skaber store installationer, har at gøre med vores natursyn. Det er ligesom det, det hele udspringer af, men det kommer bare til udtryk på meget forskellige måder. Min kæreste kalder mig også nogle gange for en shapeshifter. Jeg læser for eksempel meget om naturvidenskab og filosofi og alle mulige forskellige ting, som jeg så hiver ind i mit arbejde og prøver at forme til noget andet.

“Hele mit filmprojekt var bundet op på forskning i, hvordan planter kommunikerer, og hvordan de interagerer med mycelium, insekter og alle mulige andre ting.”

21

Så mit arbejde udspringer som regel altid af sådan nogle spørgsmål.

Hvordan føles det egentlig at være kunstner med så mange forskellige facetter og så pludselig skulle indtage rollen som filminstruktør?

Det bliver hurtigt frustrerende, fordi der selvfølgelig er mange ting, jeg godt vidste på forhånd ville blive vanskelige, netop fordi jeg ikke havde prøvet dem før. Der har været nogle bestemte perioder, hvor jeg også har haft et par skuespillere med, og der har det været vildt stressende, fordi jeg skulle have så mange kasketter på, på samme tid. Vi fik

for eksempel lov til at filme ude i lufthavnen om natten, på et tidspunkt, hvor der ikke rigtig kom fly. Jeg fik også lov til at filme i Legoland efter mørkets frembrud, og det var selvfølgelig også en rigtig fed oplevelse. Det sker tit at jeg kaster mig ud i et eller andet, som er uforudsigeligt, og så havner jeg i nogle situationer, hvor jeg tænker: Åh nej, hvordan kommer jeg videre herfra? Men så ender det som regel godt alligevel.

Procesbillede

**PFTS — Post Forest
Transformation Systems, 2026**

Site-specific, long-duration performance

PFTS (Post Forest Transformation Systems) undersøger transformation gennem arbejde, hvor gentagne handlinger med karakter af omsorg får form af ritual. Med rengøring og vedligeholdelse som udgangspunkt forskyder performancen hverdagslige arbejdsprocesser til symboliske handlinger, der midlertidigt omformer stedet og tilfører det nye betydninger. Værket bevæger sig mellem omsorg og sorg og retter samtidig opmærksomheden mod de ofte usynlige arbejdsprocesser i det institutionelle rum. Det peger på det overskud, som er en forudsætning for, at kunst kan værdsættes.

Performancen tager udgangspunkt i Billund Centrets historie. Før centret blev bygget, lå der en skov på stedet. Skoven blev fældet for at give plads til kulturcentret, og der blev lovet, at en ny skov skulle plantes et andet sted. Halvtreds år senere er dette løfte endnu ikke blevet indfriet.

Værket struktureres som en syv timer lang arbejdsdag, hvor kunstneren indtager roller som blandt andet rengøringsassistent, gartner, vicevært og administrator. Væggene behandles med vand og en kost, så lodrette former som træstammer opstår og gradvist forsvinder. Blade, samlet omkring centret, fordeles på gulvet som et midlertidigt arkiv over stedet. Sten placeres i grupper af tre for at markere de træer, der kunne have stået der, og forsynes med neonfarvede plastikflag, der tilføjer det forestillede landskab et administrativt og bureaukratisk system. Med mellemrum bygger kunstneren en seng eller rede af visne tidsler og blomster i Kultursalen. Kl. 17.00 ifører kunstneren sig en flyverdragt, sprøjter strukturen med vand og lægger sig i den, så et midlertidigt kropsaftryk efterlades. Kl. 18.00 begynder en omvendt transformation. Sten og flag fjernes, og bladene blæses med en løvblæser ud mod centrets yderside. Det midlertidige landskab opløses, og arbejdsdagen afsluttes kl. 19.00.

PFTS fungerer dermed som en stedsspecifik rekonstruktion og et ritualiseret mindesmærke over den skov, der blev fjernet, men også over et løfte, der gennem fem årtier er forblevet uindfriet.

Noelia Mora Solvez er billedkunstner med en baggrund som danser og koreograf. Hun er uddannet fra Århus Kunsthøjskole og London Studio Center og har base i Østjylland.

INTERVIEW MED NOELIA AF VIKTOR HOLTEGAARD

Vil du starte med at fortælle lidt om, hvad der er omdrejningspunktet i din kunst, og hvad der driver dig som kunstner?

Efter mange års arbejde, hvor jeg også har forsøgt at forstå, hvad det egentlig er, jeg laver, er jeg kommet frem til, at jeg er det, man kalder økofeminist. Jeg har spurgt mig selv: Hvad er det, der optager mig? Hvad er det der bekymrer mig? Hvad er det, jeg kigger på, læser om og undersøger? Og så er jeg kommet frem til, at det er her, min kunst befinder mig bedst. Jeg har været feminist hele mit liv. Jeg har bokset med patriarkalske strukturer og været frustreret over dem, så længe jeg kan huske. Det er noget, jeg har arbejdet med både privat og gennem min kunst. Men det er først senere, at jeg har forstået mit arbejde i forhold til økofeminisme.

“Jeg prøver at undersøge de her ting på en anden måde end gennem det superrationelle. Jeg forsøger også at undersøge, hvad der kommer frem intuitivt, og så prøver jeg at forstå det og udvikle mit arbejde derfra.”

Hvordan har den udvikling påvirket din måde at arbejde på, og hvilken betydning har overgangen fra det kropslige til det mere konceptuelle og reflekterende haft for din kunstneriske praksis?

Ja, og det hænger også sammen med min baggrund. Jeg kommer oprindeligt fra scenekunsten, og min kunstneriske rejse har bevæget sig fra ballet til moderne dans, videre til performancekunst og senere billedkunst. Jeg er både koreograf og billedkunstner, og det er en rejse, der har taget mig omkring 30 år. Derved har jeg bevæget mig gennem forskellige kunstneriske grænser og undersøgt, hvordan jeg kan arbejde både visuelt og følelsesmæssigt. Så da jeg begyndte at udvikle min billedkunstneriske praksis, blev det meget vigtigt for mig at tale om de ting, jeg lavede. Jeg havde brug for at diskutere hver eneste detalje.

Du kommer oprindeligt fra Catalonien og har gennem dit liv bevæget dig mellem forskellige lande, kulturer og kunstneriske miljøer. Hvordan har de erfaringer påvirket din kunstneriske praksis?

Det er faktisk et af de centrale emner i min kunstneriske praksis. Jeg har arbejdet rigtig meget med sprog og med det at blive mødt på en bestemt måde, når man ikke taler dansk som en dansker. Det er noget, jeg stadig oplever. Folk spørger mig for eksempel: “Savner du det ikke?” - og så tænker jeg: What? Jeg flyttede fra Catalonien,

da jeg var 15 år, for at studere i London. Nu er jeg 51, så det er rigtig mange år siden. Jeg har ikke længere venner eller familie der, og jeg har ikke den samme tilknytning til stedet, som folk måske forestiller sig. Så når nogen spørger, om jeg ikke savner det, kan jeg faktisk blive ked af det, og når jeg så siger det, bliver personen måske også ked af det, fordi vedkommende ikke mente noget forkert med spørgsmålet.

Jeg har faktisk lavet nogle performances, hvor jeg bevidst har placeret mig selv i nogle virkelig ubehagelige situationer for at undersøge det. Jeg kan godt lide at arbejde med den form for vold, der kan ligge i sproget og i mødet mellem mennesker.

Undersøgelsen og transformationen er tydeligvis en stor del af din kunst, er nedbrydelse og destruktion ligeså stor det?

Jeg ved ikke, om jeg vil kalde det nedbrydelse eller destruktion, men i stedet for at destruere noget handler det om, at noget skifter form. Så jeg tror ikke nødvendigvis, at det handler om nedbrydelse, men mere om en ændring. Der er en form for vibration i det, det er noget, der sker konstant. Måske er det bare lidt mere tydeligt hos sådan en som mig. Men jeg tror, at vi alle sammen oplever det i forhold til samfundets forventninger og de forestillinger, der er om, hvem vi skal være. Jeg er meget interesseret i mennesker. Det er det, der driver mig.

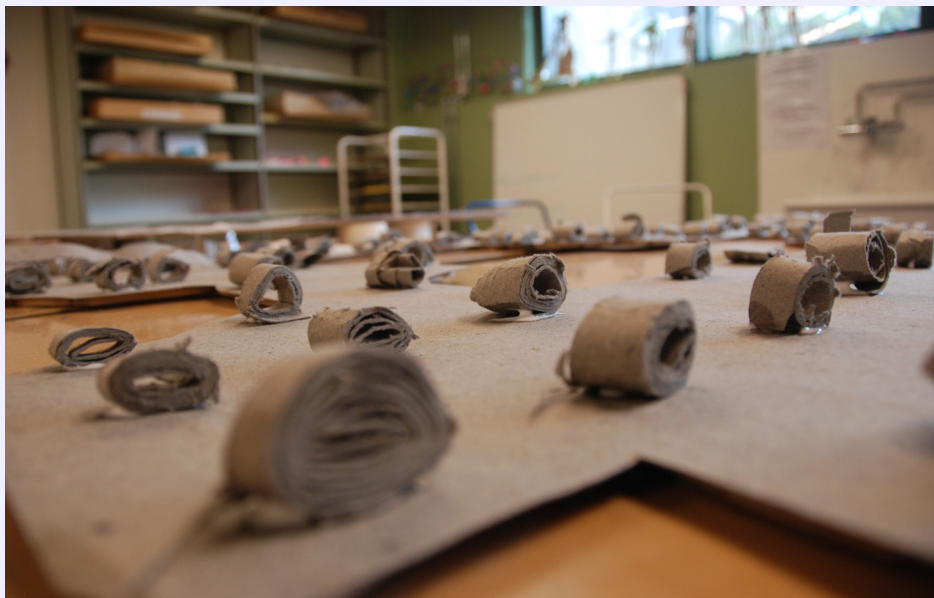
Hvor meget lader du rummet og de skift, der sker mellem forskellige steder, få indflydelse på dit kunstneriske arbejde?

Jeg synes, det er en af de mest relevante ting overhovedet.

“Jeg tror faktisk ikke, at jeg har lavet en eneste udstilling eller performance, hvor jeg ikke har taget hele rummet i betragtning. Det er altid noget, jeg forsøger at forholde mig til.”

Nogle gange tænker jeg: Hold da op, jeg gør virkelig mit eget liv svært! For jeg kunne jo bare lave det samme værk uden at skulle tage alle de ting med i overvejelserne. Men det kan jeg simpelthen ikke. For mig hænger det hele sammen. Det er den samme holistiske tilgang, som jeg har til resten af min kunstneriske praksis.

Procesbillede

29

Petrified, 2026

I hjertet af Billund Centret har Sif Hedegård skabt værket Petrified. Værket består af fire store konstruerede, flade objekter. De er klippet og limet sammen stykke for stykke af afdækningspap. Konstruktionen er blottet og gennemskelig. På den ene side er en ornamentering dækket af en masse stykker af det hvide papir og lim, mens støtteskelettet er synligt på bagsiden. Objekterne placerer sig et udefineret sted: Er det et landkort, en arkitektonisk model, en skitse til en portal, en dekorativ skærm, eller blot en stor hobby collage? Formerne var oprindeligt inspireret af krystalstrukturer og en flydende klat, men her er de fastlåste. Midt i hvert objekt er der et hul, som lader omgivelserne ses igennem, og som spiller sammen med de linjer, der allerede findes

i centrets arkitektur. Værkerne går i dialog med Billund Centrets modernistiske rammer. Gennem en udpræget håndlavet proces forsøger objekterne at mime den modernistiske tanke om struktur og orden, men netop her bruges mønstrene snarere til at undersøge en snigende usikkerhed eller lammelse.

Titlen Petrified (på dansk: forstenet) peger både på det at fastfryse en form i stil og sted, og på den angst, der kan ramme én. En forstening kan være smuk, men man kan blive bange i processen, fordi man ved, at man risikerer at sidde fast for evigt. Det henviser til den skabelse og bevægelse, der kan ske i det skjulte, men som risikerer at blive fastlåst, når den kommer frem i lyset. Det handler om den frygt, der kan ligge i at leve i verden, selvom verden præsenterer sig med fine og helt ordnede forhold. LED-cirklerne leder tankerne hen på et ring light - det moderne selfie-lys. Lyset oplyser strukturerne

og publikum, og lyset kan blænde og give en følelse af at være eksponeret. Værket og dets lys tager afsæt i oplevelsen af at befinde sig i et mellemrum eller transitrum som Billund Centrets foyer. Det rejser spørgsmålet om, hvordan systemet egentlig påvirker os, når vi opholder os i det. For i dette offentlige og på samme tid intime rum kan man opleve sig selv som en udefinerbar mellemting.

Sif Hedegård er uddannet fra Det Fynske Kunstakademi og bor og arbejder i København.

INTERVIEW AF VIKTOR

MED SIF HOLTEGAARD

Sif, vil du starte med at fortælle lidt om, hvordan du arbejder som kunstner?

Jeg arbejder med forskellige medier, men for mig hænger de sammen gennem min egen bearbejdning af dem og min kropslighed. Jeg har lavet en del performances, og det gør jeg stadigvæk. Men jeg arbejder også med fysiske objekter og materialer, som jeg bearbejder og bygger op med hænderne. Det er i hvert fald det, jeg gør her i Billund.

Der er næsten noget performativt over selve måden, du skaber værkerne på?

Ja, altså de værker, jeg er ved at skabe her til Transformation Festival, er faktisk nogenlunde i kropstørrelse. De er forholdsvis flade, men de måler cirka halvanden meter i højden og en meter i bredden. Så allerede på den måde forholder de sig til kroppen. Men de forholder sig også til kroppen gennem den måde, de er blevet skabt på. Man kan tydeligt se, at de er bygget op i hånden. Jeg har for eksempel savet tynde stykker MDF ud med en stiksav og samlet dem på bagsiden som en slags skelet. Lidt som hvis jeg havde bygget noget op af legoklodser. På den anden side har jeg så beklædt konstruktionen med papirstykker, og man kan se, at det er en krop, der har lavet det.

Hvorfor/hvordan er gentagelsen så gennemgående og afgørende for din kunst?

Jeg tror, det handler om et forhold til min egen krop. Eller måske snarere om at skabe et forhold til min egen krop. Men også til en kollektiv krop, et kollektivt korpus, hvis man kan sige det sådan. Det er i hvert fald én måde at forstå det på. Man kan selvfølgelig sige, at det er en diskussion, der findes i meget kunst. Men når jeg sidder og skaber noget med min egen krop, så spejler jeg mig også i det, jeg skaber. Samtidig er jeg selv med til at blive skabt gennem den handling. Det ligger måske tæt på en meget gammel forståelse af kreativitet som en form for kropslig projektion.

“Min kunst er en meget kropslig proces. Jeg sidder og bearbejder materialerne med hænderne, og samtidig er det materialer, som vi allerede har et forhold til gennem vores hverdag. Det er produkter, vi omgiver os med og bruger.”

En anden vigtig del af min arbejdsproces er gentagelsen. Jeg arbejder meget med gentagelser i mine projekter, både i selve skabelsesprocessen og i de handlinger, der indgår i mine performances. Der er en trang til at opbygge et eller andet, men det er ikke nødvendigvis en logisk trang. Det er mere en affekt. Noget, der ligger før følelsen eller før den sproglige forståelse.

***Så det handler både om en
projektion af selvet og om en
spejling mellem én selv og andre?***

Ja, men det er også en vedblivende undersøgelse for mig. For det kommer også fra noget, der minder lidt om compulsion, altså en form for tvangsmæssig gentagelse. Hvorfor bliver vi for eksempel ved med at drikke? Hvorfor bliver vi ved med at scrolle? Der er nogle ting, vi gentager, uden nødvendigvis at have gjort os bevidste om, hvorfor vi gør det. Så på den måde er det ikke kun en undersøgelse af kroppen, men også af vores adfærd og de handlinger, vi bliver ved med at gentage.

***Du arbejder med kroppen men også med
forskellige materialer og bevæger dig mel-
lem forskellige rum og steder. Hvordan
oplever du de skift, og hvilken indflydelse
har de på din kunstneriske proces?***

Jeg tror, at jeg ofte kommer til at befinde mig i et mellemsted. Det gælder både fysisk og i forhold til betydning.

***“Her i Billund Centret
arbejder vi for
eksempel i en stor hal,
som på en eller anden
måde også er et
mellemrum, og jeg***

***tror, at jeg tit
placerer mig
i sådan nogle
mellemrum,
hvor tingene
ikke nødvendig-
vis har en helt
fast betydning.”***

Når jeg sidder her og kigger ud på det flade landskab, kan jeg også begynde at se nogle af de former, jeg har skabt nede i kælderen, på en anden måde. Pludselig tænker jeg, at de måske også ligner et slags landkort. Eller måske en arbejdstegning, en model eller et eller andet projekt. Så der opstår hele tiden nye måder at forstå formerne på.

Men den grundlæggende logik i værkerne er stadig meget knyttet til materialerne og til den lidt hobbyagtige måde, de er blevet bygget op på. Det er en slags mellemting, jeg forsøger at skabe. Det hænger selvfølgelig også sammen med de muligheder, der er her. Hvis jeg havde været her i længere tid, havde jeg måske fundet nogle andre materialer eller arbejdet på en anden måde.

PETER LAND

“HOPE (MEN WITH MOBILE PHONES) OG 22 HANDSHAKES”

8 MIN. 2 SEK. OG 5 MIN. 21 SEK., 2023

34

Peter Land har en praksis, der spænder over en bred vifte af medier og undersøger arketypiske fremstillinger af maskulinitet og identitet – både performative og ikke-performative. Ofte bruger han sig selv og sin egen krop som udgangspunkt for disse undersøgelser og stiller gennem sine værker spørgsmål og tematikker, der i stigende grad er relevante for os som beskuerere at forholde os til og måske endda besvare.

I videoværkerne, der vises på udstillingen, træder Land væk fra kameraet. Det er et bevidst valg i stedet at benytte sig af stockmateriale i form af billeder og lyd, hvilket skaber en foruroligende velkendt, men samtidig fremmedgørende fornemmelse. Stockmateriale består af generiske visuelle elementer, der specifikt produceres til brug i reklamer, virksomhedspræsentationer og andre former for markedsføring. For Land fungerer disse stockbilleder som ready-mades. I hans hænder skaber den tilsyneladende endeløse række af klip, der afspilles efter hinanden, en følelse af selv at blive revet med ind i dette loop.

I den ene video viser hvert klip mænd i jakkesæt, der giver hinanden hånd, ledsaget af pulserende elevator musik. Baggrundene varierer en smule fra mødelokaler til indendørs- og udendørsoptagelser af skyskrabere, hvor glas, krom og marmor går igen som markører for formodet succes. Mændenes ansigter vises aldrig. I stedet fokuserer de tætte beskæringer af hvert klip på

selve håndtrykket. Håndtrykkenes repetitive karakter flytter vores opmærksomhed mod hænderne selv. Vi drages af den måde, hænderne rækker ud efter hinanden, griber fat i hinanden og af intensiteten, grebets fasthed, bevægelsernes retning og hastighed, varigheden, hvem der trækker den andens hånd ind til sig, og hvis hånd der bliver trukket i. Hænderne antager en næsten fallisk karikatur, hvor deres bevægelser er ladet med seksuel spænding, mens vi forventningsfuldt forsøger at forestille os, hvad der vil ske som det næste.

I den anden video befinder vi os igen i erhvervslivets polerede boble. Klip af mænd i jakkesæt gentages igen og igen. Mens de bruger deres telefoner, reagerer de på formodede gode nyheder – en aftale, der er gået igennem, en lønforhøjelse eller starten på et nyt foretagende. Deres smil og selvsikre kropssprog udstråler magt. Den opløftende musik overdøver alle lydige spor og begrænser os til de visuelle indtryk, der udfolder sig foran os.

I begge disse loops bevæger en handling, der umiddelbart er genkendelig for os alle, sig ud over genkendelighedens grænser. Den overskrider både parodien og satiren og bevæger sig ind i det absurde. Gennem hele sin karriere har Land ofte benyttet gentagelsen som en metode til at åbne op for eksisterende betydninger og skabe nye.

FRIDA RETZ “WELL SERVED” 9 MIN. 59 SEK., 2026

36

WELL SERVED er et absurd og eksperimenterende videoværk, der undersøger mælk som ressource, omsorg og begær. I en verden, hvor jordens grundvand er blevet erstattet af mælk, møder vi to grupper: Mælkearbejderne, der kollektivt indsamler mælk fra en brønd, og Gæsterne, som inviteres til at indtage mælken i overdådige retter. I spændingsfeltet mellem kontrol og nydelse opstår uventede situationer.

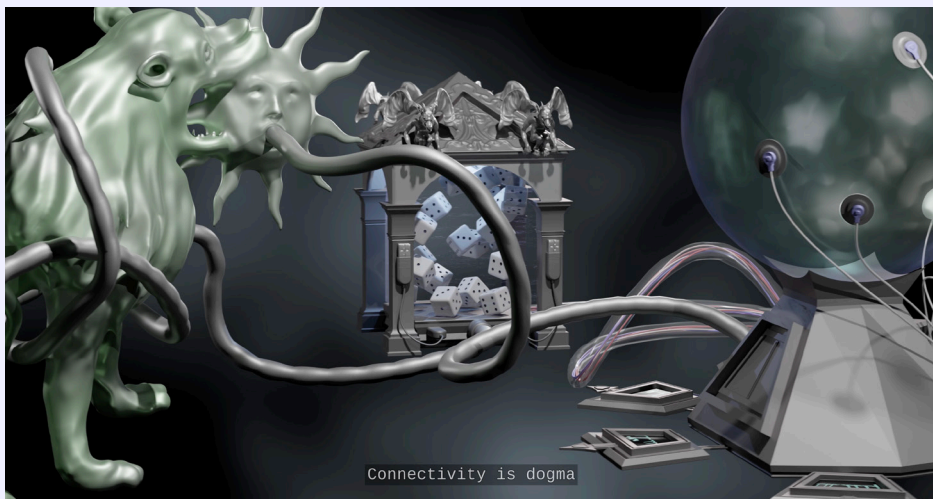
Rum er enormt vigtige for Retz's kunstneriske praksis. Det gælder både de fysiske, scenografiske rum, hun bygger for at skabe sine narrativer, og de sociale og emotionelle rum, som værkerne opstår i og inviterer publikum ind i. Retz arbejder ofte med at skabe situationer, hvor det velkendte forskydes, og hvor rummet bliver en aktiv del af fortællingen, som fx i WELL SERVED, hvor Retz har placeret en hjemmebygget brønd midt i Brønshøj Vandtårn. I flere af hendes værker arbejder hun med rummet som en form for teater, hvor kulisserne dels er smukke, taktile og dels trashy og humoristiske. Samtidig er Retz optaget af de rammer, vi skaber omkring den kunstneriske proces, hvordan vi kan producere og samarbejde på måder, der er mere omsorgsfulde og bæredygtige.

Frida Retz er en dansk billedkunstner, som arbejder med video, fotografi, installation og performance. Gennem absurde narrativer og teatraliske scenografier udforsker hun temaer som omsorg, moderskab, pornografi og krop. Med humor og ubehag forskyder hun velkendte situationer og udfordrer normative forestillinger om intimitet, seksualitet og reproduktion. Retz har en BFA fra Bergen (2022) og er MFA-studerende ved Det Fynske Kunsthøgskole.

MATHIAS WESTBROOK

“PSEUDO-SORCERER”

9 MIN. 8 SEK., 2024

37

Pseudo-Sorcerer er et surrealistisk videoværk om forholdet mellem magi og moderne teknologi. Gennem 3D-renderet animation og poetisk tekst følger vi den centrale karakters indre stemme og billedliggjordte visioner. Her bliver teknologiske artefakter, algoritmer og systemer omdannet til redskaber for spådom og åndelig vejledning - en spejling af vores udviklende afhængighed af det digitale rum for forståelse af individualisme og spiritualitet.

Mathias Westbrooks praksis drejer sig primært omkring en proces af world-building. Westbrook bygger og spekulerer på syntetiske verdener, der forbinder fortiden, fremtiden og nuet og er optaget af, hvad der opstår i samtidens mytologier skabt af teknologi, gamification og tabet af fælles virkelighedsopfattelse. Dette manifesterer sig i både digital og fysisk materialitet, herunder spiludvikling, videokunst, print og skulpturel installation. Westbrook er interesseret i forholdet mellem det fysiske og det virtuelle rum. Med computergrafik er det muligt at simulere den materielle verden uden fysikkens restriktioner. Der skal arbejdes for at opnå virkelighedens rynker og fejlagtighed i et ellers perfekt matematisk og uendeligt rum. Her er potentiale for nye spekulative æstetiker og kunstnerisk udtryk i en opløsning af konventionel forståelse af tid og sted. Uddannet med MFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademi, Skolen for Mediekunst i 2026

MARIE LOUISE WESTRING HVIDMAN “PLANTS BREATHE WITHOUT LUNGS” 10 MIN. 32 SEK., 2024

38

Filmen behandler fremtidens natur og hvordan vi mennesker prøver at forstå eller nærme os naturen ved hjælp af teknologi. Ligeledes undersøges paradokset i, at mennesker forsøger at forstå og kommunikere med naturen, men ofte ender med at gøre det på menneskets præmisser.

Marie Louise Hvidman arbejder med relationer mellem mennesker, natur og teknologi. Hvidmans arbejde undersøger idéer om, hvordan fremtidens biologiske liv kommer til at se ud, og hvad der vil være tilbage af det. Hendes primære medier er akvarel, film og skulptur og hun forholder sig til rum konkret men især tematisk i sin praksis. Tematisk arbejder Hvidman med at opbygge universer, der eksisterer på tværs af værkproduktioner og som løbende udvikler sig. Gennem forskellige medier og materialer forsøger hun at skabe rum for sine fortællinger, som publikum kan træde ind i og reflektere over. Konkret arbejder Hvidman med at inkorporere forskellige udstillingsrum i installationen af sine værker, så værk og rum gensidigt bidrager bedst muligt til hinanden. Uddannet fra Det Fynske Kunstakademi i 2024.

[LØRDAG] D. 24 OKT.

12:00

Udstilling åbner

13.00 - 13:30

Bobler og åbningstaler ved
Viceborgmester Martin Alminde
Friis og projektledelsen

15:00 - 15:50

Lydlandskaber og sceniske rum

Artist talk med lydkunstner Astrid
Helena Frej Møller og filminstruktør
Smilla Dreinø Khonsari modereret af
Sofie Telling Berg

17:00 - 17:50

Lys som tiltrækningskraft

Artist talk med lyskunstnerne Sif
Hedegård og Kirke Hundevad Meng
modereret af Anders Berg Jacobsen

19:30 - 20:30

Koncert med Celebrant i Billund Kirke

22:00

Tak for i dag

[SØNDAG] D. 25. OKT.

12:00

Udstilling åbner

13:00 - 13:50

The More - Than - Human in Art

(ENG) Artist talk with artists Jacob
Juhl and Noelia Mora Solvez moder-
ated by Anders Berg Jacobsen

14:00 - 14:50

Tid i rum er sted

Oplæg ved arkitekt Emil Ussing

15:00 - 16:00

Cocktails at Arms

Performance med Jesper Aabille

17:00 - 17:50

A Residency in Billund

(ENG) Artist talk with Noelia Mora
Solvez, Kirke Hundevad Meng, Sif
Hedegård, Jacob Juhl and Astrid He-
lena Frej Møller moderated by Sofie
Telling Berg

20:00

Tak for i år

Projektleder/Kurator
Sofie Telling Berg

40

Projektleder/Kurator
Anders Berg Jacobsen

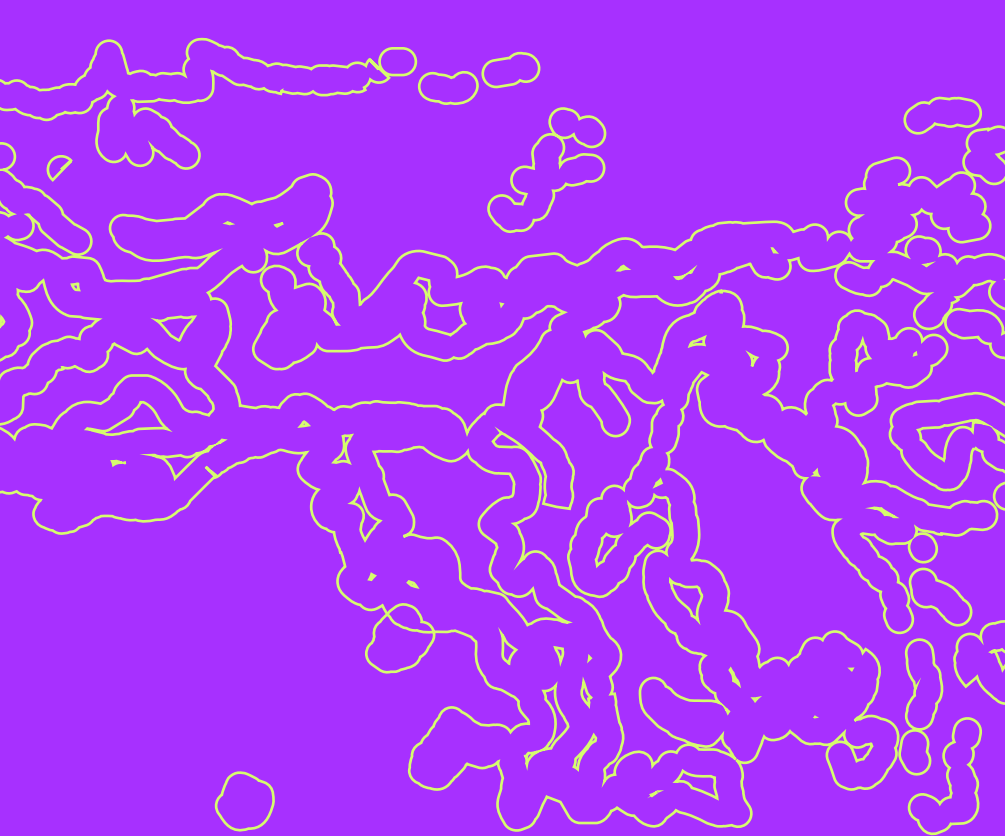
Nu er de 3 uger gået, og man kan sidde med en følelse af undren - for hvordan kunne dette lade sig gøre på kun 3 uger?

Igen gennem disse uger er kunstnerne gået hen og blevet en integreret del af dagligdagen i centret i mødet med dets brugere. Jeg er så heldig, at jeg har boet med kunstnerne og haft mulighed for at betragte det hele på afstand. Med sit opmærksomme blik har Noelia Mora Solvez placeret indsamlede blade på centrets grå gulve til stor fornøjelse hos borgere, der har stillet hende det overskudsagtige spørgsmål: "laver du kunst?". Kirke Hundevad Meng har med små spaltringer på gulvet fra sit laserlys fået børn til at danse en lystig dans med elverfolket og understreget lysets tiltrækningskraft, der lokker os alle. Astrid Helena Frej Møller har taget mikrofonen ud i bybilledet og lyttet aktivt efter, hvad Billunds borgere hører hver dag og måske ikke længere ænser, i et forsøg på at opleve resonans med byen. Jacob Juhl er blevet eskorteret rundt af et entourage af servicepersonale i Billund Lufthavn efter dark for at slippe robotten fri med den mere-end-menneskelige besked til os alle. Og Sif Hedegård har med sine organiske installationer skabt en spejling af centrets arkitektur i pap igennem den kropslige gentagelse, der tvinger os til at forholde os til vores egne kroppe, konstruktion og deformation.

41

Nu står der en udstilling, som er væk om et øjeblik. Ligesom fællesskaber mødes for at bruge et lille forløb af tid sammen i Billund Centrets rum, er der opstået et sted, som eksisterer i lige præcis dette nu, men som om lidt fordufter og bliver til noget andet. Disse vægge skaber rum for en konstant omdannelse, fordi stedets kerneidé er bevægelighed og rumlighed. De 5 kunstnere kommer nok aldrig til at udstille sammen igen på samme tid, men lige nu fylder de centrets forskellige rum med en genlyd imellem dem. Værkerne taler sammen som et lille kor af stemmer, der inviterer dig til at reflektere over deres omformning. Tag en dyb indånding og lyt - hvad hører du? Får du lyst til at gå ned af trappen? Får du lyst til at tage elverkongens datter i hånden? Eller får du lyst til at stille dig i hullet og fuldende en form af forskydninger?

Uanset om du er huskendt eller ej, så stiller udstillingen dig et spørgsmål: hvad mærker du i dette rum? Mærker du resonans, tilhørsforhold, forførelse eller efterglans? Og som dagen bliver mørkere udvikler følelserne og fortællingerne sig måske i deres karakter og forvandles. Nyd det så længe, det varer, og tag det med dig, som du ikke kan lade være med at huske.

Credits:

[Redaktør] Sofie Telling Berg

[Grafik] Alberte Hessellund Sandholm

[Fotos] Sofie Telling Berg

[Interview] Viktor Holtegaard

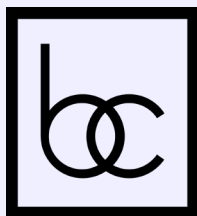
Her er Børnenes Hovedstad

BILLUND
KOMMUNE

KULTURFÆLLESSKABET

Haderslev • Vejen • Kolding • Fredericia • Middelfart • Vejle • Billund

BILLUND CENTRET
VORES KULTURHUS

